

5. celostátní setkání mládeže

Biskupové Čech a Moravy zvou mladé lidi na celostátní setkání mládeže, které se bude konat od 14. do 19. srpna 2012 ve Žďáru nad Sázavou. Poslední setkání tohoto charakteru se konalo v roce 2007 v Táboře. Zvaní jsou mladí od 14 let. Program bude obsahovat nabídku i pro vysokoškolačky a již pracující. V rámci setkání se bude v sobotu 18. srpna konat tzv. Den rodin, během kterého bude připraven program speciálně pro manželské páry a nebudou chybět ani zajímavé akce pro děti. Setkání je součástí příprav na oslavu cyrilometodějského jubilea v roce 2013 a jeho tématem bude Duch svatý a svátost biřmování. Informace a přihlášky: zdar2012.signals.cz
Prosíme duchovní správce o vyvěšení přiloženého plakátku, oznámení setkání v ohláškách a modlitby za pozeňnané duchovní plody chystaného setkání mládeže.

Za Sekci pro mládež ČBK – P. ThDr. Jan Balík

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 20 Ročník VIII 13. listopadu 2011

Zprávy a oznámení

Úklid listí

Děkují všem ochotným farníkům a farnicím, jakož i zaměstnancům Technických služeb, že dle svých možností pomohli s úklidem listí kolem kostela a fary.

Bohoslužby

Ve čtvrtek 17. listopadu bude od 17,00 hod. sloužena mše sv. ve Voltuši a ve čtvrtek 24. 11. od 14,30 hodin v Centru sociálních služeb v Rožmitále.

Setkání farní rady

Další setkání farní rady se uskuteční o svátku sv. Cecílie, v úterý 22. listopadu od 19,00 hodin na faře.

Odpoledne s Jakubem Janem Rybou

V neděli 13. 11. znovu srdečně zveme na setkání pořádané Českou křesťanskou akademií v Rožmitále p. Třemš. a ve Hvozděanech pod názvem „Odpoledne s Jakubem Janem Rybou“ – komentovaná prohlídka expozice J. J. Ryby v Podbrdském muzeu. Začínáme v 15,30 hodin. Všechny zájemce slovem provede a se zajímavými a často i překvapivými informacemi o Rybovi seznámí Mgr. Ivana Hoyerová.

26. 11 po západu Slunce začíná advent

V sobotu 26. 11. bohoslužbou v 18,00 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého začneme, dá-li Pán, liturgicky slavít adventní dobu. Adventní věnce pozeňneme, dá-li Pán, při této bohoslužbě a pak i při nedělní mši v kostele farním od 8,15 hod. Žehnáni se uskuteční v tento den i při bohoslužbách ve Hvozděanech a v Bohutíně.

Úmysly mší svatých od 14. do 27. listopadu 2011

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
m: Čt 8.30 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St, 17.00, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nep. na náměstí

Po 14.11.	mše sv. není	Po 21.11.	mše sv. není
Út 15.11. M	Na poděkování za Boží ochranu	Út 22.11. M	Za živé i zemřelé členy chrámového sboru a všechny kostelní zaměstnance
St 16.11. M	Za rod Bahenských, Pánků, Biesingerů, Kalků, Přibáňů a Staníků	St 23.11. M	Requiem za Emu Staňkovou, prosba za celý rod
Čt 17.11. m	Za Václava Brotánka a celý rod	Čt 24.11. m	Za † Josefa Drazdíka, rodiče Větrovských a všechny živé z jejich rodu
Pá 18.11. M	Za Josefa a Františku Drechslerovy a jejich rodiče	Pá 25.11. M	Za rodinu Holanovu, Hájkovu a celý rod
So 19.11. M	Za rodinu Šimovu a Jungmannovu a d. v o.	So 26.11. M	Za Marii Vonáškovou a její rodiče
Ne 20.11. R Kristus Král	Za Rudolfa a Růženu Zajíčkovy, jejich rodiče a sourozence	Ne 27.11. R I. adventní	Za farníky

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 23. 11. 2011. Redakce: P. Jan Kuník, Ivana Hoyerová
Zpravodaj a jiné informace najdete i na internetových stránkách: www.localizations.cz/rozmital

Úvodní poznámka

Vážené čtenářky, vážení čtenáři, dovolte mi popřát Vám pozeňnaný nový církevní rok a neméně pozeňnaný zbytek církevního roku starého. Kéž nás v tento čas provází Kristus Král – Vládce, Služebník...

P. Jan Kuník

Boží království

Když starozákonní věřící popisovali skutečnost Boží lásky a moci, používali pro Boha mezi mnohými označeními i titulu: král... Rozvinutím této myšlenky byl pak výraz „Boží království“. Byl to pojem, s nímž Židé spojovali mnohá očekávání: příchod spravedlnosti, lásky a pokoje, konec zla, utrpení a smrti. Obsahoval to, v co doufali, jak jim to Bůh zaslíbil skrze proroky.

Boží království je uskutečněním nehlubších tužeb každého člověka. Je to prostor pro jeho plný rozvoj, stav plného a konečného štěstí. „Boží království spočívá ve spravedlnosti, pokoji a radosti“ (Řím 14,17).

KRÁLOVSTVÍ

„Král“ byl v židovském a orientálním pojetí ten, kdo moudře a mocně vládl. Zemi, kterou vlastnil, vedl k rozkvětu a zaručoval jí bezpečnost vnější i vnitřní. Byl nejvyšším zákonodárcem a soudcem – zajišťoval spravedlnost a právo a to i chudým a bezbranným... Pod vedením krále měl jeho lid žít v pokoji, plnosti, spravedlnosti a jednotě. Kvůli lidské zlobě a slabosti tomu v dějinách bylo ale mnohdy jinak...

BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ V KRISTU

Ježíšovo „kralování“ nemá ale nic společného s ryze pozemskými představami králů: ukřižovaný král – to mluví samo za sebe... Hlásá království, které není z tohoto světa, království lásky; království, které nechce konkurovat žádným pozemským vládcům; království, jehož hranice procházejí lidskými srdci. Toto království dojde mezi lidmi svého definitivního naplnění při Ježíšově návratu ve slávě na konci časů. Kristus, král a pán celého vesmíru, se stal služebníkem všech. On „nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny“ (Mt 20, 28).

Kristus tedy kraluje službou, čím ale, bratři a sestry, kralujeme my?

Podle <http://www.vira.cz/Texty/Glosar/Bozi-kralovstvi.html>. Redakčně upraveno.

Robertovo svědectví

Jmenuji se Robert a jsem lékař. Chtěl bych se podělit o své svědectví, jak Bůh vstoupil do mého života.

Dá se říci, že pocházím z nevěřící rodiny. Oba moji rodiče (kterých si velmi vážím) prožili v dětství jakousi křesťanskou výchovu, ale po svatbě svoji víru ani v nejmenším nežili, takže jsem z jejich úst o Bohu nikdy neslyšel. Smyslem, na který se zaměřila výchova v naší rodině, bylo vzdělání (oba rodiče jsou vysokoškoláci), a zejména sport. Já sám jsem hrál závodně 10 let fotbal, déle hokej, plaval jsem, lyžoval...

Materiální zabezpečení naší rodiny bylo nadprůměrné (zejména díky tátově poctivé pracovní pili) – v podstatě jsme v ničem neměli nedostatek. Přesto musím říct, že mi v dětství něco podstatného chybělo. Kdybych to měl nějak formulovat, nazval bych to nedostatek lásky zadarmo. Chyběl mi prožitek,

že si lásku nemusím zaslouhovat. Že jsem milován i tehdy, když nepodávám zrovna nejlepší „synovský výkon“. Když jsem se dobře učil a nosil domů samé jedničky, tak bylo všechno dobré. Když jsem však náhodou nebyl perfektní, dostal jsem to pocítit. Myslím, že mě to vedlo k tomu, že jsem se ve škole vybičoval k nošení samých jedniček, měl jsem je prakticky stále jak na základní škole, tak i na gymnáziu.

(Pozn. Pro úplnost musím říci, že těch dobrých věcí, které jsem dostal od svých rodičů, bylo neskolnale víc než těch negativních a že jsem jim za jejich výchovu vděčný. Určitě mě vychovali podle svých nejlepších představ a i dnes máme spolu pěkné vztahy).

Moje přesvědčení, že si lásku druhých musím zasloužit, však šlo se mnou i dále. Hrál jsem závodně fotbal a často jsem musel dělat všechno možné, abych si zajistil respekt starších kluků, kteří se mnou hráli – aby mě „brali“, abych měl v jejich očích nějakou cenu... Snažil jsem se tento svůj pocit nedostatečnosti nějak potlačit, ale moc to nešlo. Stále jsem toužil po ocenění od druhých. V pubertě jsem chodil na diskotéky, snažil jsem se budit dojem, že jsem „king“ (hlavně před svými vrstevníky), i když jsem v skrytu duše věděl, že je to jenom taková maska, že uvnitř mě je velká nejistota a skrytá touha být milován. Tuto lásku jsem však stále nenacházel.

Moje obrácení se datuje do druháku na vysoké škole. Nepřišlo vlastně skrze žádného člověka, který by mi o Bohu povyprávěl (v podstatě nebyl ani kdo...) Je to pro mě svědectví o tom, že Bůh si dokáže člověka najít kdykoli a kdekoli.

K tomu okamžiku došlo doma, o samotě. Četl jsem tehdy jakousi knížku (tady bych chtěl upozornit ty, kdo budou toto vyprávění číst, aby si nepředstavovali nějaký „mystický“ zážitek. Už předtím totiž byla ve mně touha po něčem novém, touha najít něco, co by změnilo můj stav, který jsem před chvílí popsal).

Když jsem si četl tu knížku, tak jsem najednou uslyšel takový vnitřní hlas, který mě vedl k tomu, abych řekl: „Věřím v Ježíše Krista.“ Dodneška nechápu, odkud se to vzalo, byla to taková myšlenka, jakých člověka za den napadne spousta (nebojte se, schizofrenními hlasy netrám). V tu chvíli ve mně bojovaly dvě věci. Jednak rozum, který mi říkal: „Nebliň, takových hloupostí se člověku za den urodí v hlavě, vzpamatuj se...“. A jednak ta druhá věc, kterou jsem cítil v srdci – ta touha po změně, naděje, že by můj život mohlo něco opravdu naplnit...

Věděl jsem, že tuhle větu „Věřím v Ježíše Krista“ nemohu říci „jen tak“. Vnitřně jsem cítil, že když tuhle „hloupost“ vyslovím, že se něco změní. Jen jsem nevěděl co. Ještě asi 20 minut jsem s tím bojoval a pak jsem to řekl. Řekl jsem: „Věřím v Ježíše Krista“. V tu chvíli jsem nevěděl, co to znamená, ale prožil jsem radost, jakou jsem nikdy předtím nezažil. V tu chvíli jsem věděl jedno: „Už nejsem nevěřící, jsem věřící!!!“

Od toho okamžiku jsem s tím Ježíšem Kristem začal mluvit (tenkrát jsem ještě nevěděl, že se tomu říká modlitba), začal jsem ho prosit za svoje potřeby, začal jsem děkovat za úplně obyčejné věci, které mi dělaly radost. A on mi začal „odpovídat“ – třeba tím, že ty moje prosby, které byly často úplně dětské, trpělivě plnil...

Poté jsem si v knihkupectví koupil „dětskou“ Bibli a začal jsem ji sám číst. Zdaleka ne všem textům jsem rozuměl, ale přesto jsem v ní začal Boha stále více poznávat. Vždycky, když jsem Bibli otevřel, tak jsem řekl: „Bože, co mi teď chceš říct?“ No a on mi vždycky „něco“ řekl. Bylo to takové krásné období, trvalo asi půl roku.

Potom přišla doba, kdy jsem zatoužil se o své prožitky s někým podělit a vyjasnit si některé otázky. Žádného věřícího kamaráda jsem však neměl. Jediný, na koho jsem si vzpomněl, byl můj spolužák z gymnázia. Byl to velikánský trapas, protože toho kluka téměř nikdo ze třídy moc nebral – nevynikal ani v „balení holek“, ani ve sportu. V mnoha věcech, které se nosily, byl naprosto „out“. Jediné, co jsem věděl, že byl věřící. Byla to pro mě hrozná lecke pokory, protože jsem za ním musel jít a vyklopit mu, co právě prožívám. Bylo to však ve mně tak silné, že mi to i za tu lekci pokory stálo. Musím říci, že způsob, jak vlídně a s pochopením mě ten spolužák přijal, byl pro mě novou zkušeností. Byl to první člověk, který se mnou mluvil o Ježíši. Prožil jsem onu lásku zadarmo, o které jsem již mluvil. Tento spolužák ode mě za celou dobu studia nepoznal nic dobrého, a přesto dokázal ke mně být dobrý. (I takový je Bůh – je dobrý, i když my jsme s láskou na štíru...)

Díky tomuto spolužákovi jsem se dostal do modlitebního společenství u sv. Tomáše v Brně, kam chodili hlavně vysokoškoláci. Tam jsem poznal, že víra má nejen osobní, ale i společnou dimenzi. A že obě jsou stejně důležité. Ve společenství jsem poznal spoustu opravdových přátel včetně svého budoucího kmotra. Pro tyto lidi (křesťany) vztah s Bohem nebyl jen nějaký „folklor“. Oni s ním skutečně počítali a Bůh byl pro ně opravdu jejich Otcem (jak se říká v modlitbě Otčenáš). Prožíval jsem zde prakticky stoprocentní přijetí od ostatních, cítil jsem se být milován a moje sebevědomí šlo rapidně nahoru... Za rok a půl jsem byl pokřtěn v katolické církvi.

Také jsem se u sv. Tomáše seznámil se svojí budoucí manželkou, dnes spolu máme již 3 děti, a nikdy bych nevěřil, že s Boží pomocí může být vztah dvou lidí tak krásný. I po několika letech manželství se cítím být svojí manželkou milován a myslím si, že i mě to vede k tomu, dávat ze sebe to lepší, co ve mně je...

Na závěr bych chtěl povzbudit ty, kdo toto svědectví čtli: v Bibli, v 1. Janově listu, hned na začátku, je napsáno: „Co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme“. Je to pro mě slovo, které mi hodně pomohlo. To slovo říká, že člověk nemusí být nějaký vzdělaný teolog k tomu, aby mohl ukazovat, že Bůh je dobrý. Stačí vidět věci, které Bůh vykonal v jeho životě. Bůh nechce, abychom vykládali věci, které neznáme, kterým nerozumíme, ale chce, abychom říkali věci, které známe, kterých se naše ruce dotýkaly.

<http://www.katolik.cz/SVEDEC1.ASP>, redakčně kráceno

Zprávy z české církve

Nový apoštolský nuncius pro Českou republiku

Papež Benedikt XVI. dne 15. 9. 2011 jmenoval novým apoštolským nunciem pro Českou republiku Mons. Giuseppe Leanza, titulárního arcibiskupa lilibejského. Mons. Giuseppe Leanza se narodil 2. 1. 1943 v italském městě Cesarò. Na kněze byl vysvěcen 17. 7. 1966 a inkardinován do diecéze Patti. V roce 1972 získal na Papežské církevní akademii v Římě doktorát z kanonického práva a vstoupil do diplomatických služeb Svatého stolce. Následně působil na nunciaturách v Paraguay, Ugandě a Spojených státech amerických. Od roku 1984 pracoval v Sekci pro vztahy se státy na Státním sekretariátu papežské kurie. 22. 9. 1990 přijal z rukou kardinála Casaroliho biskupské svěcení a byl jmenován titulárním arcibiskupem lilibejským. Působil jako apoštolský nuncius na Haiti, v Zambii, Malawi, Bosně a Hercegovině, Slovinsku, Makedonii, Bulharsku a v Irsku.

Dle zprávy Tiskového střediska ČBK

Misie a solidarita – ohlédnutí za Misijní nedělí

Už 85 let v církvi slavíme světový den misí a církev si neustále uvědomuje (jak to říká Sv. otec), že v tomto díle jsme neustále na začátku. Ale je to krásné, že se všichni snažíme zapojit do oslav misijní neděle a svou modlitbou, obětí a finančním darem podporujeme misijní projekty skrze Papežskou misijní dílnu. Je to výrazem naší solidarity s těmi nejobožejšími v misijních oblastech, kde misionáři duchovní a laici díky naší podpoře hlásají Krista. Jménem Papežských misijních děl děkuji všem za vaši vstřícnost, za veškeré dary, které věnujete na misijní účely. Pamatujme, že: Peníze sesbírané pro misie na Světový den misí v každé diecézi, farnosti a institutu katolického světa se všechny odevzdávají národní kanceláři PMD a nesmí se použít na jiné účely. (Na základě ustanovení Kongregace pro evangelizaci národů a Stanov PMD.) Vybízím také k využívání našich misijních materiálů k prožití adventní doby, která může mít přece v určitých okamžicích i misijní charakter. Rádi vám pomůžeme. Některé podněty najdete také na internetových stránkách našeho biskupství v kolonce – Papežská misijní dílna. Přejí sobě a i vám všem, ať naše českobudějovická diecéze neustále dýchá misiem a je skrze své dary a modlitbu místem, které svědčí o tom, že je schopné oživovat církev.

o. Marek Adamczuk, OMI – diecézní ředitel PMD

Podzimní duchovní víkend TAMMÍM 2011

Duchovní obnova pro mladé muže TAMMÍM v Arcibiskupském semináři v Praze proběhne od 18. do 20. listopadu 2011. Přihlásit se lze do 14. listopadu. Arcibiskupský seminář v Praze pořádá rok co rok duchovní obnovu pro mladé muže (od 15 do 30 let) která nese název TAMMÍM. Toto hebrejské slovo můžeme do češtiny přeložit ve významu bezúhonný, točlný, naprostý, dokonalý. Snaha být TAMMÍM pro Hospodina by měla být úkolem pro každého křesťana. A k tomu se snažíme přispět i my skrze toto setkání. Zveme mladé muže na společný duchovní víkend s bohoslovci i představenými semináře a hlavně s vrstevníky, kteří se také snaží objevovat a promyšlet svoji mužskou spiritualitu – svůj vztah k Hospodinu. TAMMÍM je příležitostí prožít víkend v modlitbě, naslouchání, společných rozhovorech o hledání a prožívání víry mezi sebou, s bohoslovci i představenými semináře. Jeho součástí jsou i různé workshopy, sport, společenské hry, zajímaví hosté. Vytváříme tak prostor i pro hledání životní cesty a prohloubení osobního vztahu s Bohem, nabíjíme i možnost duchovního rozhovoru, případně svátosti smíření. Je to také velká příležitost poznat nové věřící kamarády a přátele.

<http://www.tammim.spolco.cz/>